

vilde derfor være et ligefremt Hasardspil, om en Kommune vilde søge at faae dette Arbeide udført ved Licitation. Dette med Hensyn til Licitationen, men med Hensyn til de leiede Folk gjælder omtrent det Samme. Man kunde tænke sig, at de Folk, som her nærmest maatte komme i Betragtning, nemlig den fattige Del af den arbejdende Klasse, kunde tænke, at der vilde falde megen Sne, saaledes at de kunde vente at faae en god Dagløn, men at de bleve skuffede. Man kunde ogsaa tænke sig, at det blev umuligt for Kommunen at skaffe leiede Folk, idet de Paagjældende kunde faae Snekastningsarbeide ved Jernbanerne, eller de kunde maasse have stadigt Skovarbeide osv., og ikke vilde opgive deres daglige Arbeide for den Dagløn, der ydes for Snekastning. Hvorledes man derfor end vender og dreier Sagen, tror jeg, det er en uheldig Bestemmelse, som her er indført i Lovforslaget. Jeg skulde ikke have Noget imod, at det blev stillet subsidært, men derimod Regjeringsudkastets oprindelige Bestemmelse, at det skal være en personlig Byrde og en Udelse in natura for Betaling, blev det Principale. Ogsaa staar det tvivlsomt for mig, hvorvidt det er rigtigt at fastsætte Betalingen for 5 Aar ad Gangen, thi der kan i dette Tidsrum komme Omstændigheder tilstede, der gjøre, at hvad der er passende Dagløn for eet Aar, ikke er passende for 5 Aar. Jeg kunde derfor ønske et kortere Tidsrum fastsat i Loven; men det er for Dvrigt kun en Henstilling, jeg gjør; det er et Punkt, jeg ikke lægger større Vægt paa. Med Hensyn til § 7, hvori der staar, at Amtsraadet skal bestemme, hvilke Arbeidskredse der skal forrette Snekastningen paa Landeveie, dog saaledes at det bliver de Kredse, der ligge nærmest Landeveiene, der have at forrette den, forekommer det mig, det var rimeligt, at Amtsrepartitionsfonden udredede det Halve af det Beløb, som maatte paahvile Kommunen i Snekastningsbyrde, hvorimod Kommunen kom til at udrede den anden Halvdel. Jeg skal indrømme, at de Kommuner, hvorigjennem Lande-

veiene løbe, have visse Fordele af dem, men paa den anden Side kan man ikke ligefrem sige, at disse Veie ene ere til for Kommunens Skyld; de ere nærmest for hele Amtet, ja for hele Staten, og derfor forekommer det mig, at det var rigtigere, om Kommunen blot skulde udrede den ene Halvdel, medens Amtsrepartitionsfonden udredede den anden Halvdel. Rigtigstnok ser jeg, at der af Amtsrepartitionsfonden kan tilstaa enkelte Kommuner et Tilskud, men det beror paa Amtsraadet, og Amtsraadene kunne komme til forskellige Bestemmelser i de forskellige Kredse. Der er en Bestemmelse i § 8, som gaar ud paa, at Amtsraadet kan give sit Samtykke til, at Sogneraadet kan undtage enkelte Biveie fra at blive opkastede. Nu har jeg ikke Noget imod denne Bestemmelse i og for sig, men jeg tror, det er uheldigt, naar man 3 Uger iforveien skal bestemme, hvilke Veie der skal fritages, og naar Amtsraadet skal give sit Samtykke dertil; thi der kan indtræffe mange Omstændigheder i Mellemtiden, som man ikke tidligere har tænkt paa, og hvorved det kan blive til stor Byrde for den enkelte vedkommende Lodtager selv at opkaste Veien. Der kan jo udbryde epidemiske Sygdomme, eller der skal hentes Jordemoder og deslige, og med Hensyn til saadanne Tilfælde tror jeg, det er uheldigt, at der tre Uger iforveien skal tages Bestemmelse om Sneens Opkastning; lad Bestemmelser derom blive overladt til Sogneraadet. Jeg tror i det Hele taget, man kunde tillægge Sogneraadet mere Myndighed, med Hensyn til hvilke Veie det vilde fritage for at blive opkastede. — Jeg vil nu tillade mig at omtale en Forandring, der er foretagen i § 11, idet det nu hedder: I Reglen maa kun indtil $\frac{2}{3}$ af det Mandskab, der kan raades over i en Arbeidskreds, tilsiges til Snekastning paa samme Dag. Denne Bestemmelse er jeg enig i; thi dert indeholdes jo, at der kan være visse Tilfælde, hvori de to tredie Dele af Mandskabet i Kommunen ikke ere tilstrækkelige til at faae Veiene opkastede i den rigtige Tid. — Ved